

РЕШЕНИЕ

№ 1029

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Калина Пецова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12251** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на застрахователно дружество [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Решение от 25.10.2021 г., постановено по НАХД № 13751/2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 18 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-511/18.09.2020 г., издадено от зам.-председател на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор", относно наложена на дружеството на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. чл. 644, ал. 1, т.2 от КЗ "имуществена санкция" в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени подробни съображения за неправилност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че не е налице „повторност“ на извършеното нарушение, оспорва се правилността на приложението на чл. 644 ал.2 от КЗ, който състав като по-тежък, за да се приложи следва да е налице описание на обстоятелствата, които налагат това. Твърди се, че в АУАН липсват описания на нарушения от същия вид за предходен период, което като квалификация е въведено едва с НП, с което е засегнато правото на

защита на санкционираното лице. Изтъква се, че нормата на чл. 108 от КЗ има общ характер, поради което следва да се приложи конкретна разпоредба, а именно чл.496 и следващите от ЗК. Сочи се неправилно посочване на датата на извършеното нарушение, без да се излагат конкретни аргументи. Счита се, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Изтъква се още, че наложеното наказание не съответства на целите на административния процес, а деянието проявява признаците на маловажност. Претендира се отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателно постановление. Ответникът по касация Комисия по финансов надзор, чрез юрк. С. Л., оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП счита касационната жалба за неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София - град, X. касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка, която настоящата инстанция възприема на основание чл.220 АПК:

При извършена в КФН проверка по повод постъпила жалба, било установено, че на 16.01.2020 г. Б. И. от [населено място] е предявил пред ЗД [фирма] претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по сключен договор за застраховка "Гражданска отговорност" по повод настъпило застрахователно събитие – увреждане на лек автомобил „Х. С.“ с рег. [рег.номер на МПС], случило се на 15.01.2020 г. Към заявлението пред застрахователя били приложени необходимите документи, а банковата сметка била предоставена на 17.01.2020 г. На 05.02.2020 г. бил извършен втори оглед на автомобила и изготвен опис на констатираните увреждания. След тази дата от ползвателя на застрахователни услуги не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанията и размера на претенцията съгласно чл.106, ал. 3 от КЗ.

Посочено е в АУАН и НП, че съгласно чл.108, ал.1 от КЗ за застрахователя е възникнало задължението да се произнесе в срок 15 работни дни, т.е. не по-късно от 26.02.2020 г., по предявената щета по един от начините, алтернативно посочени в т.1 и т.2 от същата разпоредба – да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. Констатирано е, че в случая застрахователят е изплатил застрахователното обезщетение на 22.07.2020 г., близо пет месеца по-късно и то по повод на постъпила в КФН жалба вх.№ 91-02-738 от 23.07.2020 г.

При така установените факти, актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че е налице нарушение по чл.108, ал.1 КЗ, извършено и санкционирано в условията на повторност по смисъла на пар.1, т.51 от ДР на КЗ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че

АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл.42 и чл.57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е намерил, че нарушението е извършено при условията на «повторност» по смисъла на пар.1, т.51 от ДР на КЗ поради наложено на ЗД [фирма] наказание за същото нарушение с НП № Р-10-148/21.02.2019 г., влязло в сила на 17.10.2019 г. На база доказателствената съвкупност е приел за осъществен и доказан съставът на нарушението по чл.108, ал.1 КЗ. Изложил е мотиви за липса на основание за приложение на чл.28 ЗАНН с оглед естеството на нарушението и важноста на засегнатите обществени отношения, както и за съобразеност на размера на санкцията с целта на наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 5-и състав е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав на АССГ намира решението за валидно, допустимо и правилно. Споделят се всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което същите не следва да се преповтарят съгласно чл.221, ал.2, изр.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Следва да се отбележи, че възраженията, визирани в касационната жалба, са изложени и в жалбата, с която е сезиран първоинстанционния съд, който е изложил съображения по всяко от тях, които както се посочи, се споделят от настоящия състав. За пълнота, съдът ще вземе отношение по основните възражения в касационната жалба:

По фактите няма спор, като безспорно се установява, че задължението на застрахователното дружество за изплащане на щетата е възникнало в срок от 15 работни дни, считано от 05.02.2020 г., а произнасяне по същата е налично едва на 22.07.2020 г., т.е. със закъснение от близо пет месеца. Ето защо правилно въззивният съд е приел за доказано нарушението по чл.108, ал.1 КЗ, извършено на 26.02.2020 г. – с изтичане на законоустановения срок от 15 работни дни, считано от 05.02.2020 г.

На първо място, не се споделя възражението, че налагане на наказанието при условията на повторност представлява изменение на фактите, установени в АУАН. Налагане на съответна санкция, вкл. при съобразяване на предходни нарушения от същия вид, представлява дейност по определяне и индивидуализиране на наказанието, поради което не променя фактическият състав на вмененото деяние, нито правната му квалификация и в този смисъл не променя установените от актосъставителя факти. В случая е налице наложена с НП № Р-10-148/21.02.2019 г. имуществена санкция за същото нарушение, като НП е влязло в сила на 17.10.2019 г., с което е изпълнено изискването по пар.1, т.51 от ДР на КЗ при извършване на процесното нарушение на 27.02.2020 г.

Неоснователни са възраженията за приложение на чл. 496, ал. 1 от КЗ, тъй като предвиденият в тази разпоредба 3-месечен срок за произнасяне се отнася до случаите, в които по реда и в сроковете на чл. 106 КЗ са представени допълнителни доказателства, какъвто не е настоящият случай. Смисълът на закона е, че дори в случай, че е възникнала необходимост от представяне на допълнителни доказателства, срокът за произнасяне по щетата следва да е не по-дълъг от 3 месеца. Тоест

визираният в чл.108 КЗ 15-дневен срок тече в рамките на крайния 3-месечен срок за окончателно произнасяне по претенцията, който включва и изплащането на застрахователното обезщетение. Приложението на разпоредбата на чл.496, ал.1 КЗ не изключва приложението на чл.108 КЗ, а само детайлизира изискванията към застрахователя относно крайния срок за произнасяне по претенцията – три месеца от нейното предявяване (в случая на 16.01.2020 г.). В рамките на този абсолютно определен срок следва да се помести събирането на доказателства, оценката и окончателното произнасяне. За разликата от него, срокът по чл.108, ал.1 КЗ е относително определен – 15 дни от датата на представяне на последното доказателство. Прилагайки ги едновременно, за застрахователя съществува задължение да се произнесе в рамките на по-краткия от тях. Предвид изложеното, изводът на районния съд за приложение на чл.108, ал.1 КЗ е направен при правилно приложение на закона.

Неоснователна е претенцията на касатора за приложение на чл.28 от ЗАНН, като споделя изцяло изложеното от въззивния съд. Правилни са изводите на СРС, че извършеното не може да се квалифицира като маловажен случай, като касационната инстанция напълно споделя мотивите на СРС в тази връзка съобразно характера на защитените обществени отношения. Процесното нарушение е формално и от обективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му.

Относно индивидуализацията на наказанието, съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл.644, ал.1, т. 2 от КЗ, на юридическо лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. При повторно нарушение съгласно ал.2 имуществената санкция е от 2000 до 40 000 лв. Имуществената санкция в случая е наложена в по-близо до минималния размер, предвиден за деяние, извършено при условията на повторност, поради което не може да се приеме, че тя не съответства на тежестта и характера на нарушението и на целите на наказанието, още повече с оглед срока на забавата на изплащането на обезщетението – около пет месеца. Споделят се изложените от органа мотиви в НП за индивидуализиране на санкцията от 3000 лв., а именно съобразно размера на изплатеното обезщетение от 1492.12 лв., изплатено едва след подаване на жалба до КФН от засегнатото лице и срока на закъснението от близо пет месеца.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, на ответника по касацията КФН следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лв., определен съгласно чл. 63д, ал. 5, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София град, XVIII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.10.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18 състав, по нахд № 13751/2020 г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Комисия за финансов надзор съдебни разноси в размер на 80 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.